

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců JUDr. Faisala Husseiniho a Mgr. Mariana Kokeše ve věci

žalobce: **Golden Snack s.r.o.**, IČO 26023261
sídlem Záhostice 40, 391 55 Chýnov
zastoupený daňovým poradcem Ing. Radkem Lančíkem
sídlem Divadelní 4, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vydání rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře, na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků a na daň z přidané hodnoty,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Krajskému soudu v Brně byla dne 24. 1. 2019 doručena žaloba, jíž se žalobce domáhal, aby soud žalovanému uložil povinnost vydat rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, Územní pracoviště v Táboře, na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků a na daň z přidané hodnoty za rok 2011 č. j. 278033/15/2212-50522-302599, za rok 2010 č. j. 276385/15/2212-50522-302599, za rok 2012 č. j. 280481/15/2212-50522-302599, vše ze dne 4. 2. 2015, listopad 2010 č. j. 668119/15/2212-50524-303982, prosinec 2010 č. j. 668953/15/2212-50524-303982, leden 2011 č. j. 669021/15/2212-50524-303982, únor 2011 č. j. 669092/15/2212-50524-303982, březen 2011 č. j. 669137/15/2212-50524-303982, duben 2011 č. j. 669174/15/2212-50524-303982, květen 2011 č. j. 669382/15/2212-50524-303982, červen 2011 č. j. 669454/15/2212-50524-303982, červenec 2011 č. j. 669549/15/2212-50524-303982, srpen 2011 č. j. 669616/15/2212-50524-303982, září 2011 č. j. 669678/15/2212-50524-303982, říjen 2011 č. j. 669737/15/2212-50524-303982, listopad 2011 č. j. 669813/15/2212-50524-303982, prosinec 2011 č. j. 669868/15/2212-50524-303982, leden 2012 č. j. 669935/15/2212-50524-303982, únor 2012 č. j. 669968/15/2212-50524-303982, březen 2012 č. j. 670011/15/2212-50524-303982, duben 2012 č. j. 670047/15/2212-50524-303982, květen 2012 č. j. 670089/15/2212-50524-303982, červen 2012 č. j. 670167/15/2212-50524-303982, červenec 2012 č. j. 670265/15/2212-50524-303982, srpen 2012 č. j. 670311/15/2212-50524-303982, září 2012 č. j. 691348/15/2212-50524-303982, říjen 2012 č. j. 691485/15/2212-50524-303982, listopad 2012 č. j. 691567/15/2212-50524-303982, prosinec 2012 č. j. 691743/15/2212-50524-303982, leden 2013, č. j. neuvedeno – chybí – nedoručeno, únor 2013 č. j. 737960/15/2212-50524-303982, březen 2013 č. j. 670705/15/2212-50524-303982, duben 2013 č. j. 670814/15/2212-50524-303982, květen 2013 č. j. 670844/15/2212-50524-303982, červen 2013 č. j. 670890/15/2212-50524-303982, červenec 2013 č. j. 670928/15/2212-50524-303982, srpen 2013 č. j. 670954/15/2212-50524-303982, září 2013 č. j. 671009/15/2212-50524-303982, vše ze dne 25. 3. 2015, ve lhůtě jednoho měsíce od právní moci rozsudku.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce se žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřoval v tom, že žalovaný dosud nerozhodl o jeho odvoláních proti shora uvedeným dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků a daň z přidané hodnoty.
3. Uvedl, že rozhodnutími ze dne 31. 10. 2016, č. j. 48015/16/5300-22442-711359, ze dne 5. 5. 2016, č. j. 18607/16/5200-10421-711070, č. j. 18608/16/5200-10421-711070 a č. j. 18610/16/5200-10421-711070, byla zamítnuta odvolání proti výše uvedeným dodatečným platebním výměrům. Rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Afs 413/2017-64, a ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Afs 414/2017-62, byla uvedená rozhodnutí žalovaného zrušena. Žalovaný však o odvoláních znovu nerozhodl, a proto žalobce podal dne 19. 11. 2018 na Generální finanční ředitelství podnět na odstranění nečinnosti žalovaného, aby Generální finanční ředitelství buď uložilo žalovanému do 30 dnů znovu rozhodnout o předmětných odvoláních, nebo aby sdělilo, které podklady potřebné pro rozhodnutí žalovaného dosud chybí. Na to žalobce obdržel odpověď ze dne 17. 12. 2018, dle níž žalovaný není nečinný.
4. Žalobce nesouhlasí se závěry Generálního finančního ředitelství, neboť uvedenými skutečnostmi nelze ospravedlnit průtahy v řízení. Žalobce nahlédl dne 19. 12. 2018 do spisu žalovaného a zjistil, že dne 11. 12. 2018 zaslal žalovaný stanovisko Generálnímu

finančnímu ředitelství a dne 13. 12. 2018 zaslal žalovaný finančnímu úřadu požadavek provést výslech svědka Ing. J. T., pana P. B., pana J. V., paní M. Š., v případě potřeby také ústní jednání se žalobcem a další potřebné úkony, které vyplnou ze zjištěných skutečností. Podle žalobce je evidentní, že žalovaný je nečinný, protože začal konat nikoliv bezprostředně po rozsudcích Nejvyššího správního soudu, ale až pod tlakem podnětu žalobce na Generální finanční ředitelství ze dne 19. 11. 2018. Žalobce má za to, že žalovaný byl po vydání rozsudků Nejvyššího správního soudu povinen činit jasné, včasné a smysluplné kroky směřující k rozhodnutí o odvolání, což nečinil. Namísto toho vyčkával a až po podnětu žalobce zaslal dne 13. 12. 2018 úkoly finančnímu úřadu. Toto prodlévání žalovaného s rozhodnutím nelze dle žalobce ničím ospravedlnit, a toto prodlévání s vedením odvolacího řízení nemůže jít k tíži žalobce a krátit jeho právo na vyřízení věci bez zbytečných průtahů.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě a replika žalobce

5. Žalovaný ve vyjádření k žalobě k nesouhlasu žalobce se závěrem Generálního finančního ředitelství, že žalovaný není nečinný, předně uvedl, že zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Afs 414/2017-62, byl žalovanému doručen až 28. 8. 2018 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Afs 413/2017-64, dne 18. 10. 2018. Správní spisy zapůjčené soudu k oběma věcem byly žalovanému vráceny až dne 7. 9. 2018 a 31. 10. 2018.
6. Žalovaný uvedl, že pro vyřizování odvolání a jiných podání vydalo Ministerstvo financí Pokyn č. MF-5 o stanovení lhůt při správě daní. Podle čl. I bod 1 písm. a) tohoto pokynu je lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání stanovena v délce 6 měsíců. Dojde-li ke zrušení rozhodnutí ve správním soudnictví a vrácení věci správce daně k dalšímu řízení, běží dle čl. II bod 1 pokynu lhůta pro vydání rozhodnutí ode dne, kdy se správci daně vrátí od soudu spisový materiál. Žalovanému tedy běžela lhůta pro vydání rozhodnutí na daň z přidané hodnoty od 7. 9. 2018 do 7. 3. 2019, pro vydání rozhodnutí na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti od 31. 10. 2018 do 30. 4. 2019. Z důvodu zaslání věci dne 13. 12. 2018 správci daně prvního stupně k doplnění spisového materiálu o svědecké výpovědi, příp. provedení dalších důkazních prostředků, a z důvodu, že správce daně po provedeném doplnění podkladů zaslal žalovanému doplnění spisového materiálu dne 8. 4. 2019, v současné době žalovaný případ meritorně přezkoumává.
7. Na základě uvedeného a v souvislosti s právním názorem Nejvyššího správního soudu vysloveným v rozsudcích ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Afs 414/2017-62, a ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Afs 413/2017-64, ve kterých soud žalovaného zavázal k doplnění podkladů pro zjištění skutkového stavu, nelze dle žalovaného považovat provádění dokazování k doplnění podkladů pro rozhodnutí nebo k odstranění vad řízení v rámci odvolacího řízení za něco, co je v rozporu se zákonem.
8. Žalovaný trvá na tom, že závěr Generálního ředitelství, že žalovaný není nečinný, byl správný. Dle žalovaného je třeba považovat žalobu za podanou neoprávněně a jednoznačně předčasně, když řízení o žalobě na nečinnost bylo zahájeno u Krajského soudu v Brně dne 24. 1. 2019, kdy „lhůta obvyklá“ dle Pokynu MF-5 ještě neuplynula, navíc z důvodu zaslání věci v souladu s § 115 odst. 1 daňového řádu žalovaným dne 13. 12. 2018 správci daně prvního stupně k doplnění spisového materiálu o svědecké výpovědi, příp. provedení dalších důkazních prostředků, byla správci daně prodloužena lhůta pro doplnění spisového materiálu do 18. 4. 2019. Správce daně zaslal žalovanému doplnění spisového materiálu dne

8. 4. 2019 a v současné době odvolací orgán daný případ meritorně přezkoumává, kdy probíhá proces vyhodnocení veškerých potřebných podkladů pro rozhodnutí, která má k dispozici tak, aby mohlo být rozhodnutí vydáno v co nejkratší době. Ze strany žalovaného tak nedochází k namítané nečinnosti.
9. Z uvedených důvodů má žalovaný za to, že nebyl a není nečinný, nebyly a nejsou naplněny důvody nečinnosti uvedené v § 38 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád (dále jen „daňový řád“), a že žaloba tedy není důvodná. Proto navrhl, aby soud žalobu zamítl.
10. V reakci na vyjádření žalovaného byla soudu doručena replika žalobce, v níž setrval na nesouhlasu se žalovaným, že není nečinný. Uvedl, že po rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018 a ze dne 31. 7. 2018 byl žalovaný nečinný až do 13. 12. 2018, přitom mu nic nebránilo požádat správce daně o doplnění spisového materiálu dříve. Dne 8. 4. 2019 správce daně zaslal žalovanému doplnění spisového materiálu se závěrem, že nevyplynuly žádné nové skutečnosti, od tohoto dne je žalovaný opět nečinný. Dle názoru žalobce byl žalovaný činný pouze v době od 13. 12. 2018 do 8. 4. 2019. Po prostudování spisového materiálu žalobce zjistil, že nové jsou jen tři svědecké výpovědi učiněné v jeden den (27. 2. 2019) a nic jiného správce daně neučinil. Žalobci není jasné, co na třech svědeckých výpovědích učiněných v jeden den žalovaný v době od 8. 4. 2019 do dne podání repliky přezkoumává, navíc když správce daně tyto výpovědi vyhodnotil tak, že z nich nevyplynuly žádné nové skutečnosti. Žalobce má za to, že od 8. 4. 2019 žalovanému nic nebrání rozhodnout o odvolání, a protože tak žalovaný dosud neučinil, je nečinný. Žalovaný se ospravedlňuje nekonkrétním zobecňujícím tvrzením, že případ meritorně přezkoumává a probíhá proces vyhodnocení veškerých shromážděných podkladů pro rozhodnutí, avšak bez vysvětlení, co tak dlouho na třech svědeckých výpovědích učiněných v jeden den přezkoumává, a proč po jejich doručení ode dne 8. 4. 2019 nemohl rozhodnout. Žalobce trvá na tom, že žalovaný nekoná jasné, včasné a smysluplné kroky směřující k rozhodnutí o odvolání, a proto je nečinný.

IV. Posouzení věci soudem

11. Soud se, v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez nařízení jednání, v mezích žalobních bodů zabýval tím, zda lze na základě zjištěného skutkového stavu dospět k závěru o nečinnosti žalovaného, přičemž shledal, že **žaloba není důvodná**.
12. Podle § 79 odst. 1 zákona s. ř. s. se může ten, kdo bezvysledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení.
13. Žalobce se podanou žalobou domáhal vydání rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob ze závislé činnosti a funkčních požitků a na daň z přidané hodnoty. Skutečnost, že rozhodnutí o odvolání proti dodatečným platebním výměrům jsou „rozhodnutími ve věci samé“ ve smyslu § 79 odst. 1 daňového řádu, jejichž vydání se lze domáhat nečinnostní žalobou, není mezi stranami sporná. Současně žalobce doložil, že dal nadřízenému správci daně (Generálnímu finančnímu ředitelství) podnět k ochraně před nečinností žalovaného dle § 38 daňového řádu.

14. Ze správního spisu soud zjistil, že rozhodnutím žalovaného ze dne 31. 10. 2016, č. j. 48015/16/5300-22442-711359 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj na daň z přidané hodnoty za zdaňovací období listopad 2010 – prosinec 2012 a únor 2013 – září 2013. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 1 Afs 414/2017-62, bylo rozhodnutí žalovaného zrušeno a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl žalovanému doručen dne 28. 8. 2018 a správní spis mu byl vrácen dne 7. 9. 2018.
15. Rozhodnutími žalovaného ze dne 5. 5. 2016, č. j. 18607/16/5200-10421-711070, č. j. 18608/16/5200-10421-711070, a č. j. 18610/16/5200-10421-711070 bylo zamítnuto odvolání žalobce proti dodatečným platebním výměrům Finančního úřadu pro Jihočeský kraj, kterými byla žalobci doměřena daň z příjmu fyzických osob ze závislé činnosti za zdaňovací období let 2010, 2011 a 2012. Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2018, č. j. 1 Afs 413/2017-64, byla citovaná rozhodnutí žalovaného zrušena a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení. Rozsudek Nejvyššího správního soudu byl žalovanému doručen dne 18. 10. 2018 a správní spis byl odvolacímu orgánu vrácen dne 31. 10. 2018.
16. Dne 19. 11. 2018 podal žalobce u Generálního finančního ředitelství podnět na ochranu před nečinností, v němž namítal, že po vydání rozsudků Nejvyššího správního soudu nebylo rozhodnuto o odvoláních žalobce proti rozhodnutím Finančního úřadu pro Jihočeský kraj.
17. Dne 13. 12. 2018 žalovaný požádal správce daně o provedení výslechu svědků a provedení ústního jednání s daňovým subjektem.
18. Dne 17. 12. 2018 Generální finanční ředitelství žalobce vyrozumělo o odložení podnětu na ochranu před nečinností podle § 38 daňového řádu, jelikož dospělo k závěru, že žalovaný není nečinný.
19. Dne 8. 4. 2019 bylo žalovanému od prvostupňového správce daně doručeno doplnění spisového materiálu pro rozhodnutí.
20. Mezi žalobcem a žalovaný není sporu o tom, že do dne rozhodnutí soudu nebylo o odvoláních proti předmětným dodatečným platebním výměrům rozhodnuto, sporná však zůstává otázka, zda žalovaný je či není nečinný. Žalobce má za to, že žalovaný je nečinný, neboť začal činit kroky směřující k vydání rozhodnutí teprve pod tlakem podnětu žalobce na ochranu před nečinností (dne 13. 12. 2018) a ode dne 8. 4. 2019, kdy mu bylo od správce daně zasláno doplnění spisového materiálu, je opět nečinný, ačkoli mu nic nebrání ve vydání rozhodnutí. Žalovaný se naopak ztotožnil se závěrem Generálního finančního ředitelství, že žalovaný nečinný nebyl a není. Uvedl, že žaloba byla podána v době, kdy ještě neuplynula „lhůta obvyklá“ ve smyslu Pokynu Ministerstva financí ČR č. MF-5 o stanovení lhůt při správě daní. Podle tohoto pokynu by lhůta k vydání rozhodnutí uplynula dne 7. 3. 2019 a dne 30. 4. 2019, navíc z důvodu zaslání věci správci daně prvního stupně k doplnění spisového materiálu byla lhůta správci daně prodloužena.
21. Soud se ztotožnil se závěrem žalovaného i Generálního finančního ředitelství, že žalovaný při vyřízení odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň z příjmů fyzických osob a na daň z přidané hodnoty nečinný nebyl a není.

22. Předně je třeba konstatovat, že daňový řád výslovně nestanoví lhůtu, v níž má být vydáno rozhodnutí o odvolání (po zrušení předchozího rozhodnutí ve správním soudnictví). Pro vyřizování odvolání a jiných typů podání vydalo Ministerstvo financí s účinností ode dne 1. 2. 2016 Pokyn č. MF-5 (dále jen „pokyn“) publikovaný ve Finančním zpravodaji č. 5/2015 a dostupný na www.mfcr.cz. Účelem lhůt stanovených pokynem je zejména minimalizovat disproporce mezi jednotlivými správci daní při vyřizování podání z hlediska jejich délky. Lhůty v tomto pokynu jsou stanoveny s ohledem na běžnou náročnost jednotlivých úkonů při správě daní a jsou akceptovány jak orgány finanční správy, tak správními soudy, jako „lhůty obvyklé“ ve smyslu § 38 daňového řádu.
23. Podle čl. I bodu 1 písm. a) pokynu je lhůta pro vydání rozhodnutí o odvolání dle § 116 odst. 1 daňového řádu, s výjimkou případů uvedených v bodu 2 písm. d) pokynu stanovena v délce 6 měsíců.
24. Podle čl. II bodu 1 věty čtvrté pokynu dojde-li ke zrušení rozhodnutí ve správním soudnictví a vrácení věci správci daně k dalšímu řízení, běží lhůty stanovené v čl. I pro vydání nového rozhodnutí ve věci znovu ode dne, kdy se správci daně vrátí od soudu spisový materiál.
25. Podle čl. II bodu 2 věty třetí pokynu se běh lhůt staví po dobu soustředování či doplňování stanovisek a podkladů od osob zúčastněných na správě daní nebo ostatních správců daní, která jsou nezbytná pro vyřízení podání.
26. V řízení o dani z přidané hodnoty byl žalovanému doručen zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 28. 8. 2018, spisový materiál mu byl vrácen dne 7. 9. 2018. V řízení o dani z příjmů fyzických osob byl žalovanému doručen zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu dne 18. 10. 2018 a spisový materiál mu byl vrácen 31. 10. 2018. Posledním dnem základní šestiměsíční lhůty pro vyřízení odvolání ve smyslu čl. I bodu 1 písm. a) pokynu tedy bylo v případě rozhodnutí o dani z přidané hodnoty datum 7. 3. 2019 a v případě rozhodnutí o dani z příjmů fyzických osob datum 30. 4. 2019. Vzhledem k tomu, že dne 13. 12. 2018 byl spis zaslán prvostupňovému správci daně k doplnění dokazování a doplněný spisový materiál byl žalovanému vrácen dne 8. 4. 2019, po tuto dobu (téměř čtyř měsíců) se běh lhůty pro vyřízení odvolání stavěl a tato lhůta začala opět běžet ode dne doručení doplněného spisového materiálu žalovanému.
27. Z uvedených výpočtů je evidentní, že lhůta obvyklá stanovená vnitřním pokynem pro vyřízení odvolání dosud neuplynula (v případě daně z přidané hodnoty uplyne nejdříve v průběhu července 2019, v případě daně z příjmů fyzických osob v průběhu srpna 2019), a proto se soud ztotožnil se závěrem Generálního finančního ředitelství i žalovaného, že žalovaný nebyl (v době podání podnětu na ochranu před nečinností ani v době podání žaloby) a ani nyní není nečinný.
28. Soud nepřisvědčil argumentaci žalobce, že žalovaný byl nečinný, protože nezačal činit kroky směřující k vydání rozhodnutí o odvolání bezprostředně po vydaných rozsudcích soudu, ale až v reakci na podaný podnět na ochranu před nečinností. Jak již bylo uvedeno, zákon nestanoví žádnou konkrétní lhůtu, kdy má být rozhodnutí o odvolání vydáno, a v těchto případech je tedy třeba vycházet ze lhůty obvyklé stanovené interním pokynem Ministerstva financí. Délka lhůt stanovených interním pokynem vychází z průměrné obtížnosti věci a z celkové vytíženosti orgánů finanční správy, přičemž soud neshledal žádný důvod, proč by se v daném případě měla aplikovat lhůta kratší. Lhůta k vydání rozhodnutí o odvolání je stanovena jako šestiměsíční, z čehož v žádném případě nelze

dovodit, že žalovaný je povinen v každé jednotlivé věci začít činit úkony bezprostředně po zrušení předchozího rozhodnutí soudem. Pro účely posouzení důvodnosti žaloby na ochranu před nečinností je podstatné, zda je rozhodnutí vydáno před uplynutím obvyklé lhůty, nikoli kdy byl učiněn jaký konkrétní úkon v řízení. V dané věci považuje soud za rozhodující, že ke dni rozhodování soudu obvyklá lhůta stanovená interním pokynem dosud neuplynula, a proto nelze hovořit o nečinnosti žalovaného.

29. Soud se nemohl ztotožnit ani s námitkou, že od 8. 4. 2019, kdy žalovanému byl zaslán zpět doplněný spisový materiál, mu nic nebránilo ve vydání rozhodnutí o odvolání. Ačkoli prvostupňový správce daně v doplnění spisového materiálu uvedl, že z provedeného dokazování nevyplynuly žádné nové skutečnosti, z tohoto závěru nelze dovodit, že by bylo možné neprodleně vydat rozhodnutí o odvolání. Otázka, jaký vliv má provedené dokazování na rozhodnutí ve věci, je předmětem meritorního přezkumu dodatečných platebních výměrů v řízení o odvolání, k řádnému posouzení věci je přitom třeba žalovanému poskytnout dostatečný časový prostor. Doplnění spisového materiálu bylo rozsáhlé (15 stran), bylo tedy zcela legitimní, pokud žalovaný vyžadoval k řádnému vyhodnocení věci určitý čas a nerozhodl bezodkladně po doručení tohoto podání od prvostupňového správce daně.
30. Pro úplnost soud dodává, že o obdobné věci žalobce rozhodoval rozsudkem ze dne 20. 4. 2018, č. j. 29 A 2/2018-53, kterým žalobu zamítl. Kasační stížnost proti tomuto rozsudku zamítl Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 28. 11. 2018, č. j. 10 Afs 149/2018-59.

V. Závěr a náklady řízení

31. Po provedeném řízení soud neshledal žalovaného nečinným, pročez žalobu dle § 81 odst. 3 s. ř. s. zamítl.
32. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta) a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly, pročez mu soud náhradu nákladů řízení nepřiznal. Nadto žalovaný náhradu nákladů řízení ani nepožadoval.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 21. června 2019

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.

předsedkyně senátu